

ΟΙ ΠΟΝΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Λίγοι ἔχουν ιδέαν τοῦ ὑπογείου χάρτου τοῦ Λονδίνου, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀζοθηκῶν, τῶν ὀχετῶν, τῶν μεγάλων κρυπτῶν ποταμῶν, τῶν ῥυάκων, διωρύγων καὶ σιδηροδρόμων. Βλέπει τις ἑκατοστίας καταφωτιστῶν σιδηροδρομικῶν σταθμῶν καὶ ἑκατοστίας λαμπρῶν καφενειῶν, ξενοδοχείων, οἰνοπωλείων, οἰνοπνευματοπωλείων, ἐφημεριδοπωλείων, βιβλιοπωλείων, γραφείων, τηλεγραφεῶν, αἰθουσῶν διὰ τοὺς περιμένοντας ταξειδιώτας, καὶ τὴν μεγαλειτέραν συλλογὴν καὶ ποικιλίαν πελωρίων χρωματιστῶν εἰκονοφόρων ἀγγελιῶν, στολιζουσῶν τοὺς τοίχους καὶ θόλους τῶν καταφωτιστῶν ὑπογείων σιδηροδρομικῶν σταθμῶν, τινὲς τῶν ὁποίων ἔχουν μῆκος ἴσον σχεδὸν τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος. Ἐὰν ἠθέλατε ἰδεῖν τὸν χάρτην τῶν σκοτεινῶν τούτων μερῶν, ἠθέλατε μείνει κατάπληκτοι ἀπέναντι τῆς περιπλοκῆς τῶν μεγάλων ἀρτηριῶν καὶ φλεβῶν τῆς τεραστίας ταύτης πόλεως. Διὰ τὰ λάβητε ἀπλὴν ιδέαν, φαντασθῆτε, ὅτι αἱ ἀκαθαροὶ μόνον τῆς ἡμέρας, αἱ διερχόμεναι δι' ὧν αὐτῶν τῶν ὀχετῶν, ἀναδαίνουσιν εἰς δώδεκα ἑκατομμύρια κυβικούς πόδας, τοῦτέστιν, αἱ ἀκαθαροὶ αὗται δύναται νὰ καλύψωσι διὰ τοῦ ὄγκου τῶν ἐπιφάνειαν σχεδὸν διακοσίων χιλιάδων στρεμμάτων.

Ἄλλ' ὀλιγώτεροι ἔχουσιν ιδέαν τῆς πληθῆος καὶ θηριωδίας τῶν μυῶν. Οὗτοι εἶνε ἐκ τῶν μεγαλειτέρων τοῦ κόσμου, καὶ διαφόρων χρωμάτων. Οἱ ψαροῦ χρώματος ποντικοὶ καλοῦνται Ἀννοδερινοί, καθότι οἱ Ἰακωβίται λέγουσιν, ὅτι ἦλθον εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὁμοῦ μετὰ τὸν Γεώργιον Α'. κατοικήσαντες τὴν χώραν κατὰ τὸν συρμὸν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Ἐὰν ἠθέλατε φέρεи εἰς τὰς ὀζοθηκὰς αὐτὰς καὶ ἐκκαθαρίσει τὸν ἀγριώτερον αἰλουρον, τὸν ἀγριώτερον κύνα, ἢ τὸν ἀγριώτερον λέοντα, ἠθελε κατασπαράχθῃ καὶ καταβροχθισθῇ εἰς τινα δευτερόλεπτα ὑπὸ τῶν μυριάδων λιμοκτονούντων καὶ ἀλληλοφθιρῶσκομένων μικρῶν τούτων θηρίων. Ὁρμοῦν κατὰ χιλιάδας ἐναντίον τοῦ καταβαίνοντος ἐνταῦθα, διὸ οἱ ὀζοθηκοεργαὶ ἔχουσι τοιαῦτα προφυλακτικὰ μέτρα, ὥπως μακρύνωσιν αὐτοὺς ἐκ τοῦ μέρους τῶν.

Ἡ γονιμότης τῶν εἶνε μυθώδης. Ἐκ τῶν δύο χιλιάδων πεντακοσίων εἰκοσιπέντε ζευγῶν ποντικῶν, δηλαδὴ, 2525 θηλέων καὶ 2525 ἀρρένων, ἐντὸς τριῶν ἐτῶν τεκνοποιοῦνται διὰ τῆς συνδυαστικῆς ἐπιγαμίας τῶν, ἐντὸς τῶν ὀζοθηκῶν τούτων, ὅχι ὀλιγώτεροι τοῦ ἐνὸς δισεκατομμυρίου ἑξακοσίων τριάκοντα τριῶν ἑκατομμυρίων ἑκατὸν ἐνενήκοντα χιλιάδων ποντικῶν.

Οἱ λίγοι φαντάζονται πόσον ἐπιβλαβὲς εἶνε τὸ μικρὸν καὶ ἀσήμαντον τοῦτο θηρίον, τὸ καλούμενον μεγαλοποντικὸς ἢ ἀρουραῖος ποντικὸς (rat). Τὸ φιλόρπαγον, σαρκοφάγον, μυοφάγον, καὶ καταστρεπτικὸν τοῦτο τετράποδον, εἶνε θηρίον μᾶλλον ἐπιφθονὸν καὶ τῶν ἰσχυροτέρων καὶ ἀγριωτέρων. Ζωολόγος ἐπιφανὴς καλεῖ τὸν μῦν καὶ τοῦ λέοντος φοβερώτερον. Κατὰ τοῦ δευτέρου, λέγει, δυνάμεθα ν'

ἀντιτάξωμεν ἠνωμένας δυνάμεις, καὶ τὴν πυροβολικὴν τέχνην, ὥπως τὸν νικῶμεν. Κατὰ τοῦ μύος, ἡ τέχνη μηδενίζεται ἀπέναντι τῆς τεροστίας γονιμότητος του. Καὶ ἐν τῇ γονιμότητι ταύτῃ περιέχονται τοσαῦται ποικίλαι πονηρίαι τοῦ παμπονήρου τούτου ζῴου, ὅσας ὁ ἄνθρωπος σπανίως δύναται νὰ προῖδῃ καὶ προλάβῃ.

Ἀναχωροῦντες ἐκ τῶν ἀνωθι λόγων, νομίζομεν ὡς θεῖαν οἰκονομίαν τὰς παμπληθεῖς τῆς Ἀγγλίας κυνοπομαχίας, ἐν αἷς καθ' ἑκάστην καταστρέφονται ἑκατοστὺς χιλιάδων τῶν ζῴων τούτων. Ἡ ἀδδθηφαγία τῶν εἶνε μυθώδης καὶ ἀπίστευτος. Φονεῖουν καὶ τρώγουν τὰς ὄρνεις, τὰ κανάρια, τὰ περιστέρια, πᾶν πτηνὸν διασκεδάσεως, καθὼς καὶ τοὺς δασύποδας. Καταστρέφουσιν τοὺς καρπούς, ἐξολοθρεύουν τοὺς περιποιημένους ἰχθύς τῶν ἰδιωτικῶν λιμνῶν, τῶν ἀγροκηπίων ἢ τῶν παραλίων, καταβροχθίζουν τὰ ἐπωαζόμενα ὡς, ποιοῦσι καταστροφὴν μεγίστην εἰς τὰς διταποθήκας, καὶ ἐν γένει εἰς τὰς τῶν τροφίμων, καὶ δὲν εὐχαριστοῦνται μόνον κορεννύντες τὴν ἀδδθηφαγίαν τῶν, ἀλλ' εἶνε καὶ οἱ φοβερώτεροι κλέπται, διότι μεταφέρουσιν εἰς τὰς ἰδίας ἀχανεῖς ἀποθήκας τῶν, διὰ τῶν λεγεῶνων τῶν, τροφὰς ἀπιστεύτου ὄγκου καὶ ποσοῦ. Πολύλακίς δυστυχεῖς φύλακες κατεδικάσθησαν, κατηγορηθέντες ἐπὶ κλοπῇ τῶν ὑπὸ τὴν φρουρῇ τῶν ἀποθηκῶν τῶν τροφίμων, ἐκκενωθειῶν ἐν μιᾷ καὶ μόνη νυκτί. Ἡ ἀθώωσις τῶν δὲν ἀπεδείχθη ἢ πολὺν χρόνον μετέπειτα διὰ τῶν ἀνασκαφῶν, ὅτε τὰ λείψανα τῶν τροφίμων τῶν ἀποθηκῶν εὐρέθησαν εἰς τὰ κατὰ γῶγια τῶν μυῶν.

Μακρὰν τοῦ νὰ εἶνε ζῴων δειλόν, ὡς συνήθως νομίζομεν, καὶ ὡς ἡ παροιμία λέγει, εἶνε τολμηρόν, ἐπιθετικὸν καὶ θρασυκάριον ὅταν στενοχωρηθῇ, καὶ τὰ δῆγματά του συχρὰ φέρουσι θάνατον πρὸς τοὺς μυοθήρας ἢ τοὺς κύνας, διότι οἱ ὀδόντες τῶν εἶνε ὀξεῖς, λεπτοὶ καὶ ἀνώμαλοι, οἱ δὲ στέλοὶ τῶν περιέχουν, ἂν ὅχι δηλητήριον ὀφθῶν, παραπλήσιόν τι τούτου.

Ὡς εἶπον, ἡ γονιμότης τῶν μυῶν τούτων εἶνε τεραστία· εἰς ἑκάστον τοκετὸν ἢ μῦς φέρει εἰς τὸν κόσμον δεκατέσσαρα ἕως εἰκοσι τέκνα. Ἐὰν δέ, ἐξ ἐτέρας θείας οἰκονομίας, τοῦ γένους τούτου τὰ ζῴα δὲν ἀλληλοφθιρῶσκοντο, ἴσως ἢ γῆ ἠθελεν ἀλλὰς πῶς κατοικεῖσθαι ἢ ὅπως νῦν. Οἱ μὴ εἰς τὴν συναναστροφὴν τῶν θηλέων διαμένοντες μῦς, εἶνε τὰ φρόνητρα τῶν μυσοικογενειῶν, ἢ δὲ ἀδδθηφαγία τῶν εἶνε ὁμοία τῆς τῶν θηρίων τῶν δασῶν καὶ ὀρέων. Οἱ μυοθήραι, οἱ ζωολόγοι, καὶ οἱ ἐρευνηταὶ τῶν ἔργων τῶν μικρῶν τούτων θηρίων διαβεβαίουσιν, ὅτι καταβιρῶσκουσιν οἱ μυοφάγοι οὗτοι μέχρι τοῦ ἰδίου δέρματος τῶν θυμάτων αὐτῶν.

Ὁ κύριος Φόδεργκιλ εἰς τὸ φιλοσοφικὸν δοκίμιόν του λέγει: Οὐδὲν χορηγεῖ παραδείγματα τῆς μοναδικῆς τάξεως καὶ ἀπλότητος τῶν νόμων τῶν διεπόντων τὴν πλάσιν τοῦ κόσμου, ὅσον ἡ σταθερότης καὶ ἀκρίβεια, μεθ' ὧν ἡ φύσις κατακρατεῖ τὴν γιγαντιαίαν αὐξήσιν ἐκάστης φυλῆς ζῴων

τάσιν ἐχούσης πρὸς τεράστιον πολλαπλασιασμόν. Ἐκάστη οἰκογένεια κατακρατεῖται δι' ἰδίων νόμων, οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾖ. Διὰ πανσόφου νόμου τοῦ ὑψίστου, ἀναχαιτίζεται ἐκ τῶν ὀλεθρίων συνεπειῶν τῶν καταστρεπτικῶν διαθέσεων τῶν. Μόνον διὰ τοιαύτης καταπληκτικῆς διατάξεως τῶν τοιούτων θεραπειῶν, ἀπέναντι τῶν ὁποίων ὁ ὑψιτενέστερος νοῦς ἀδύνατον νὰ μὴ ὀπισθοχωρήσῃ, διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ καὶ ἰσορροπία τὸ ὅλον σύστημα τοῦ ζωικοῦ βίου ὑπὸ τὰς ποικίλας μορφαίς του.

Τὸ ἀντικείμενον εἶνε τῆς σπουδαιοτέρας προσοχῆς τῶν φυσιολόγων ἄξιον.

Ὁ μέγας οὗτος νόμος ἐπικρατεῖ καὶ συντηρεῖ ὁλόκληρον τὴν ζωικὴν πλάσιν, καὶ τόσον δραστήριος, ἀκόλυτος καὶ ταχεῖα εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς ἐπαυξήσεως πρὸς τὰ μέσα τῆς διατηρήσεως μεταξὺ τῶν ὑποδεεστέρων ζῴων, ὅσον πασιφανὲς καθίσταται, ὅτι γενεαὶ ὁλόκληροι ζωοφάγων θηρίων ἐπίτηδες ἐπλάσθησαν μεταξὺ τῶν θηρίων, πτηνῶν, ἰχθύων καὶ ἐρπετῶν, ἵνα κατασφάξωσι τὸν πλεονασμὸν τῶν ἄλλων καὶ περιορίσουν τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν ἐντὸς περιορισμένων ὁρίων.

Ἀλλὰ καὶ τῶν νόμων τούτων τῆς φύσεως, μὴ ὄντων ἐπαρκῶν πρὸς κατακράτησιν τῆς ταχύτητος τῆς γονιμότητος τινῶν ζῴων, πρὸς τὰ ὁποῖα ὁ πλάστης ἔδωκε καταστρεπτικὰς διαθέσεις, ἀναχαιτίζεται αὕτη διὰ τῆς ὁμοιοφαγίας τῶν τέκνων τῶν, ὡς ἰδίως ἀπαντῶμεν εἰς τὴν φύσιν τῶν δασυπόδων καὶ εἰς τὴν τῶν μυῶν.

Ὁ κ. Πεννὰν ὑπολογίζει, εἰς τοῦτο δὲ δὲν ὑπάρχει ἀντίρρησης, ὅτι ἐξ ἐνὸς μόνου ζεύγους κονίκλων, ἐντὸς τεσσάρων ἐτῶν δύναται νὰ γεννηθῶσιν 1,274,800 κονινέλια, ἀριθμὸς ἀληθὲς καταπληκτικώτατος, διότι ταῦτα, ἐν τῇ ἀγρία τῶν καταστάσει, τεκνοποιοῦν ἐπτάκις κατ' ἔτος, συνήθως ἐκάστοτε ὀκτὼ τέκνα. Ἡ κυοφορία τῶν δὲν διαρκεῖ περαιτέρω τῶν τριάκοντα ἡμερῶν, ἀλλ' ὁ πολυπλασιασμός ὑπερβαίνει ἐκείνον παντὸς ἐτέρου ζῴου εἰς τοὺς συνήθεις ψαροὺς μῦς. Τὰ ζῴα ταῦτα εἶνε εἰς ἀδιάκοπον μάστιγιν ἐρωτος, ἢ δὲ κυοφορία τῶν ἐπίσης διαρκεῖ τριάκοντα ἡμέρας. Ἡ μῦς ὅμως σπανίως γεννᾷ ὀλιγωτέρους τῶν δώδεκα, ἐνῶ συνήθως γεννᾷ 18 καὶ 20, οἱ δὲ τοκετοὶ οὗτοι λαμβάνουσι χώραν ἐν πάσῃ ὥρᾳ τοῦ ἔτους. Οἱ νέοι ἐναγκαλισμοὶ τοῦ ἀρρενος ἀρχονται πάραυτα μετὰ τὸν τοκετόν. Οὐδα ἢ σύζυγος ὑπὸ τὴν νέαν ἐγκυμοσύνην, τίς τὸ πιστεύει; μέχρι τῆς ἐσχάτης στιγμῆς τῆς νέας ἐγκυμοσύνης θηλάζει τὰ μικρὰ αὐτῆς τοῦ προηγουμένου τοκετοῦ. Ὑποθετὸν λοιπόν, ὅτι ἡ μῦς ποιεῖ δέκα τοκετοὺς κατ' ἔτος, καὶ ὅτι οἱ γεννηθέντες μῦς δὲν ὑπόκεινται εἰς οὐδεμίαν καταστροφὴν, ἐντὸς τεσσάρων ἐτῶν ἔξομεν τὸν καταπληκτικὸν ἀριθμὸν τῶν τριῶν ἑκατομμυρίων ποντικῶν ἐξ ἐνὸς μόνου ζεύγους! Αἱ συνέπειαι τῆς τοιαύτης γυοκομογονίας ἠθελον εἶσθαι ὀλεθρία πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐὰν δὲν συνέδραμεν εἰς τοῦτο ἡ θεία οἰκονομία. Ἀλλὰ δὲν ἠκούσαμεν, ὅτι πόλεις καὶ καρποφόροι πεδιάδες ἐν Ἰσπανίᾳ κατεληλατήθησαν

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(Συνέχεια· ἴδε σ. 52).

ὑπὸ ἑκατομμυρίων δαυυπόδων· Δὲν ἐνθυμούμεθα, ὅτι ἡ Ρώμη ἐπὶ Αὐγούστου ἐπεμψεν εἰς τὰς νήσους Μινώρκαν καὶ Μαγλόρκαν στρατιωτικὰς δυνάμεις, ὥπως ἐξολοθρεύσωσι τὰ νερόμυρα ταῦτα τὰς δύο νήσους ζῶα· "Ἄν ἡ θεία πρόνοια δὲν προέβλεπε τὰ μέσα τῆς καταστροφῆς τῶν ποντικῶν, ὅχι μόνον πόλεις καὶ πεδιάδες ἤθελον καθολικῶς ὑποσκάπτεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρος ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς ἤθελε κατοικεῖσθαι ὑπὸ λυσσώντων ὑπὸ τῆς πείνης μῶν, ἐναντίον τῶν ὁποίων αἶτε νοεραὶ καὶ σωματικαὶ δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἐματαιοῦντο. Ἀλλ' ὁ ἴδιος πάνσοφος θεὸς, ὁ προνοήσας τὴν ἀνάγκην τῆς ὑπάρξεώς των, ἀνεχάιτισεν ὁμοίως τὸν πολλαπλασιασμόν των κατ' ἀλγεδρικὰ τετράγωνα καὶ κύβους, δημιουργήσας κατ' αὐτῶν τόσους ἰσχυροὺς ἐχθροὺς, πρὸ πάντων δέ, ἐμφυσήσας ἐν τῇ καρδίᾳ των μυοδόρον διὰθεσιν, τείνουσαν πρὸς τὴν ἐλάττωσιν τοῦ ἀριθμοῦ των, μᾶλλον ἢ ὅσον ἅπαντες ὁμοῦ οἱ ξένοι ἐχθροὶ των θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπιφέρωσιν. Ὁ ἄρσεν μῦς ἀεννάως ἔχει ἀσθεστον δίσταν διὰ τὸ αἷμα τῶν βρεφῶν του. Ἡ θήλεια, γνωρίζουσα τὰς μυοδόρους διαθέσεις τοῦ σιζύγου της, κρύπτει τὰ νεογνά της εἰς τοιαῦτα μέρη, ὥστε οὗτος νὰ μὴ δύναται νὰ τὰ εὔρῃ. Τὰ κρύπτει μέχρις ὅτου μεγαλώσουν καὶ δύνανται νὰ ζήσουν διὰ τῶν ἰδίων ἐνεργειῶν των. Ἐν τούτοις, μεθ' ὅλας τὰς προφυλάξεις της, ὁ ἄρσεν τὰ ἀνακαλύπτει, καὶ τρώγει ὅσα ἐκ τούτων προφθάζει. Ἡ μήτηρ τὰ ὑπερασπίζεται ὡς λέαινα, πλίουσα θυμῷ ἢ ἰδία θύμα τοῦ μητρικοῦ φίλτρου καὶ τῆς τολμῆς αὐτῆς.

Ἐκτὸς τῆς ἀνωθι διαθέσεως, ἅμα ὡς οἱ μῦς ὑστερηθῶσι τῆς τροφῆς, ἐπιτίθενται κατὰ λεγεῶνας, οἱ μὲν κατὰ τῶν δέ, οἱ δὲ μυοδόροι νικηταὶ εὐωχοῦνται διὰ τῶν πτωμάτων των νικημένων. Συχνὰ εἰς τὰς μάχας ταύτας εἰς μόνος ἀρειμάνιος μῦς, ἀφοῦ ὡς δορυκτῆτος διασπείρῃ πανταχοῦ τὰ ἴχνη τῆς θηριωδίας του, ἐξολοθρεύσῃ δὲ πάντας τοὺς ἄρρενας, μένει νικητὴς καὶ κυρίαρχος. Ὡς αἰμοχαρὴς τύραννος τότε βασιλεύει ἐπὶ τῶν θηλέων, ἀπειλῶν καὶ τὴν ζῶν αὐτῶν, δύο στιγμὰς ὑστερον, ἀφοῦ τρυφῶς τὰς σφίγγει εἰς τὰς ἀγκάλας του.

"Ἀδελφον τὸ ποδὸν τῶν ἀνθρωπίνων τροφῶν, τὰς ὁποίας τὰ θηρία ταῦτα ἐπιουσίως καταστρέφουσιν ἐν Λονδίῳ. Τοῦτο μόνον γνωρίζομεν ἐκ σχετικῶν πηγῶν, ὅτι ἐξ μῦς χρειάζονται καθ' ἐκάστην τὴν ὡρὴν τροφὴν, ὅσον εἰς ἀνὴρ. Οἱ μῦς τοῦ Λονδίνου ἐνδιατρίβουσιν συνήθως εἰς τὰς ὀζοθήκας καὶ τοὺς ὀχετοὺς. Μὴ εὐρίσκοντες ὅμως ἀρκετὴν τροφὴν ἐκεῖ, περιφέρονται μέχρι τῆς ἐπιφανείας καὶ τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου, ἀπὸ οἴκου εἰς οἶκον συναθροίζονται δὲ πρὸ πάντων ὑπὸ τὰ μακελλεῖα τῆς Νιου-Γκέιτ, τῆς Οὐάιτ-Τόάπελ, τῆς Σμιθφιλδ, καὶ τῶν τοιαύτων μέρη, ἢ εἰς παραποταμίους σιταποθήκας καὶ τροφωποθήκας, τὰς προωρισμένας διὰ τὸ ἐμπόριον τῆς εἰσαγωγῆς ἢ ἐξαγωγῆς.

Ὑπάρχει διὰ τὴν σύλληψιν των τοιούτων μῶν μία τάξις ἀνθρώπων ἀποκλειστικῶς ἀφιερωμένη εἰς τὸ ἐμπόριον των. Ἡ τάξις αὕτη τοὺς συλλαμβάνει διὰ τὰς

διασκεδάσεις των κυνομομαχιῶν καὶ διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ δερματός των. Οἱ ἀνθρωποι οὗτοι καλοῦνται μυοθήραι (rat-cal-chers) ἢ μυοκτόνοι (rat-cillers). Θηρεύουν δὲ τούτους διὰ τῆς ἱκτίδος ἢ τῆς κερδοῦς (νυφίτσας). Αὐταὶ εἰσδύουσιν ἐντὸς τῶν ὀπῶν των οἴκων καὶ ἀναγκάζουσι τοὺς μῦς νὰ ἐξέλθωσιν, ὅταν ὁ μυοθήρας τοὺς περιμένει καὶ συλλαμβάνει διὰ τῆς χειρὸς του ἐκ των νῶτων, ὥπως μὴ δύνανται νὰ στρέψουν καὶ τὴν δαγκάσουν. Τοὺς εἰσάγουσιν ἐντὸς διαφορετικῶν μεγάλων κλωθίων, κατὰ τὴν φυλὴν των, διότι ἐὰν τεθῶσιν ἑτερογενεῖς μῦς εἰς τὸ αὐτὸ κλωθίον, πάραυτα ἀλληλοδιδρῶσκονται. Ἐντὸς τῶν κλωθίων ὑπάρχει ἄθρονος τροφή, ὥπως κορδέσας τὴν ἀδνηφαγίαν των. Ἡ κερδὼ εἰσέρχεται καὶ περιέρχεται τὰς ὑπογείους κατοικίας των, ἀφοῦ δὲ τοὺς διασκορπίσῃ, τοὺς θέτει πάντας πρὸς τὴν εἰσοδόν. Οἱ κύνες φονεύουσι τότε ὅσους δὲν προφθάσῃ ὁ μυοθήρας νὰ συλλάβῃ. Σπάνίως αἱ κερδῶ δραπετεύουσιν ἐκ των κυρίων αὐτῶν, οἵτινες κρεμῶσι μικρὸν κωδωνίσκον ἐπὶ τοῦ τραχήλου των, ὥπως διασπείρῃ τὸν τρόπον εἰς τοὺς μῦς, καὶ ὥπως ἀναγνωρίζονται ὑπὸ των ἰδιοκτητῶν αὐτῶν, διότι εἶνε λίαν ὁμοιόμορφοι. Συνήθως διατρέχουσιν ὁλόκληρον ἐσκαμμένην μεγάλην τοῦ Λονδίνου συνοικίαν, ἐκάστη δὲ κερδὼ διώκει τὸ πείμιον των μῶν πρὸς τὴν ὀπὴν, παρ' ἣ φυλάττει ὁ κύριός της. Εἶνε λίαν ἥμεραι καὶ ἐλεύθεραι εἰς τοὺς οἴκους των μυοθηρῶν, ὡς ἡ γαλῆ καὶ ὁ κύων. Ἀλλ' ὅταν εἶνε ἐν τῇ ἀγρίᾳ αὐτῶν φύσει, τότε εἶνε ζῶα λίαν ἐπικίνδυνα, καθ' ὅτι τὴν νύκτα ἐπιτίθενται κατὰ των βρεφῶν, ἀρεσκόμεναι νὰ ῥοφῶσι τὸ αἷμα των. Τὰ δῆγματά των ὅμως δὲν εἶνε τόσον ἐπικίνδυνα, ὅσον τὰ των μῶν. Πολλάκις ἡ ἡρωϊκὴς ἀγωνιζομένη κερδὼ πίπτει θύμα των πολυαριθμῶν ἀνταγωνιστῶν αὐτῆς μῶν, οἵτινες ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ των, κατὰ σώματα ἐπιπίπτουσι κατ' αὐτῆς. Οἱ μυοθήραι πωλοῦσι τοὺς μῦς πρὸς τοὺς διατηροῦντας τὰ πολυάριθμα διασκεδαστήρια τῆς κυνομομαχίας· ἐφοδιάζουσι δὲ τοὺς κυρίους ἢ εὐγενεῖς διὰ τὰ ἰδιωτικά γυμνάσματα των κυναρίων των. Τὰ καταστήματα ταῦτα ἀγοράζουν χιλίους μῦς τοῦλάχιστον ἑκάστον τὴν ἑβδομάδα, τοιούτοι, 52,000 μῦς κατ' ἔτος. Ἐπειδὴ δὲ τὰ διασκεδαστήρια ταῦτα καθ' ὅλην τὴν Ἀγγλίαν εἶνε ἀναρίθμητα, ἑκάστος δύναται νὰ φαντασθῇ ὅποιος τρομερὸς ὀλεθρὸς γίνεται ἑτησίως κατὰ τῆς φυλῆς τοῦ ζῴου τούτου. Πληρόνονται δὲ οἱ ποντικοὶ μέχρι δέκα λίρας στερλίνας αἱ τριάκοντα πέντε δωδεκάδες ἥτοι σχεδὸν ἑννεήκοντα λεπτὰ ἑκάστος ποντικός. Ὑπάρχουσιν οἰκογένειαι μυοθηρῶν, αἵτινες ἔχουσιν ἐτήσιον εἰσόδημα ὑπὲρ τὰς χιλίας λίρας στερλίνας ἐκ τῆς ἀγρας ταύτης. Ὅταν τοὺς συλλάβουσιν, τοὺς διατηροῦν πάντοτε χορτασμένους, δίδοντες ἄθρονον πληγοῦριον ἢ κριθὴν πρὸς αὐτοὺς, ὥπως μὴ ἀλληλοδιδρῶσκονται, καὶ ὅμως ἀδύνατον ἑκάστην πρωΐαν νὰ μὴ εἴρουν 15—20 ἐξ αὐτῶν φονευμένων κατὰ τὰς νυκτερινὰς ἀλληλομαχίας των.

Στέφανος Σένος

καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐπαίξε καὶ μετεβάλλετο κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἐξέφραζε δὲ σχεδὸν ταυτόχρονως σαρκασμόν, χαύνωσιν, πάθος. Αἰσθήματα διάφορα, ἐλαφρά, ὀρμητικά, ὡς αἱ σκιαὶ των νεφῶν ἐν ἡμέρᾳ ἀνέμου καὶ ἡλίου, διήρχοντο ἀπαύστως ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ ἐπὶ των χειλέων της.

"Ἐκάστος δὲ των λατρευόντων αὐτὴν τῇ ἥτο χρῆσιμος. Ὁ μὲν Βελοδζορόδ δὲν ἐνίστο μὲν ὀνόμαζε «τὸ ἀγρίμι μου» ἐνίστο δὲ ἀπλῶς «δικόν μου» καὶ εἰς τὸ πῦρ θὰ ἐρρίπτετο, πρὸς χάριν αὐτῆς, ἀδιστάτως. Χωρὶς νὰ ἔχῃ πεποισθῇ εἰς τὰς διανοητικὰς αὐτοῦ δυνάμεις οὐδὲ εἰς τὰ ἄλλα αὐτοῦ προσόντα, προέτεινε πάντοτε εἰς τὴν νεάνιδα νὰ τὴν νυμφευθῇ, ὑποδεικνύων αὐτῇ ὅτι οἱ ἄλλοι τὴν ἐθεράπευον ἀπλῶς ὡς ἐρασταί.

Ὁ δὲ Μαΐδανδ ἱκανοποιεῖ τὸ ποιητικὸν μέρος τῆς ψυχῆς του. Ὡς ἀνθρώπος ἀρκετὰ ψυχρὸς, ὡς σχεδὸν πάντες οἱ συγγραφεῖς, κατέβαλλε πᾶσαν αὐτοῦ τὴν δύναμιν διαβεβαίων αὐτὴν τε καὶ ἑαυτὸν ὅτι τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐψάλλε δὲ εἰς στίχους ἀτελευτήτους, ἀναγινώσκων αὐτοὺς εἰς αὐτὴν μετὰ παραφορὰς ἐμφατικῆς ἅμα καὶ εἰλικρινοῦς. Ἐκεῖνη δὲ ἡσθάνετο μὲν πρὸς αὐτὸν συμπάθειαν ἐνίστο σκωπτικὴν πως, ἀκριβῶς ὅμως δὲν ἐποιεῖτο αὐτὸν περὶ πολλοῦ· ἀφ' οὗ δὲ ἡ κροῖα των διαχύσεων αὐτοῦ, τὸν ἠνάγκαζε νὰ ἀναγινώσκῃ στίχους τοῦ Ποῦσκιν, ἵνα, ὡς αὐτὴ ἔλεγε, «δροσίζεσαι ἡ ἀτμόσφαιρα».

Ὁ δὲ Λούσχιν σκώπτει καὶ κυνικὸς εἰς τὰς λέξεις ἐγίνωσκεν αὐτὴν κάλλιον πάντων των ἄλλων, καὶ τὴν ἠγάπα μᾶλλον πάντων των ἄλλων, καὶ τοι τὴν ἐκακολόγει εἴτε παροῦσαν εἴτε μὴ.

Ἐκεῖνη δὲ ἐτίμα μὲν αὐτὸν ἀλλὰ καὶ δὲν ἐδυσκολεύετο νὰ τον ἀντικροῦν· ἐνίστο δὲ μετὰ ἰδιαιτέρας καὶ πεπρακτικῆς τέρψεως τὸν ἔκαμνε νὰ αἰσθανθῇ ὅτι καὶ αὐτὸς εἶνε εἰς τὰς χειράς της.

— Εἶμαι φιλάρεσκος, δὲν ἔχω καρδίαν, ἔχω τι τὸ θεατρικόν, εἶπεν ἡμέραν τινὰ πρὸς αὐτὸν ἐνώπιόν μου· τὸ παραδέχομαι. Τώρα δότε μοι τὴν χειρά σας νὰ σας ἐμπήξω μίαν καρφίτσαν· θὰ ἐντραπῇτε ἐνώπιον τούτου τοῦ νέου καὶ ἂν καὶ θὰ πονέσετε, δεῖς, κύριε, ὁ εἰλικρινὴς ἀνθρώπος, θὰ γελάσετε ὅμως.

Ὁ Λούσχιν ἠρυσθίαν, ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν δάκνων τὰ χεῖλιν του, ἀλλ' ἔτεινε τέλος τὴν χειρά του. Ἐκεῖνη δὲ τον ἐκέντησε καὶ πράγματι ἐκεῖνος ἤρχισε νὰ γελά. Καὶ αὕτη δὲ ἐγέλα ἐμπήγουσα ἀρκετὰ βαθῶς τὴν καρφίδα καὶ βυθίζουσα τὸ ὄμμα της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, τοὺς ὁποίους ἐκεῖνος μᾶτὴν προσεπάθει νὰ προσηλώσῃ ἀλλαχοῦ.

Ἀλλ' ὅτι ἐλάχιστον ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω ἥσαν αἱ ὑπάρχουσαι σχέσεις τῆς Ζηναΐδος πρὸς τὸν κόμηντα Μαλεῦσκυ. Ἦτο εὐμορφος, κοινωνικὸς καὶ εὐφύης,